

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 07, 2014

Nummer 7, 2014

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:556](#) 27-02-2014

OR/Fundis Holding B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:1387](#) 25-02-2014

moeder van PGB-houder/werknemer

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:302](#) 04-02-2014

X/Y

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:1583](#) 26-03-2014

X/Y

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2014:1078](#) 06-03-2014

X/Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:1301](#) 28-02-2014

werkneemster/Verloeskundige Praktijk IJsselmonde

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:1301](#) 28-02-2014

werkneemster/Verloeskundige Praktijk IJsselmonde

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:989](#) 17-02-2014

X/Y

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:6474](#) 11-12-2013

X/Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2008:BG6738](#) 12-12-2008

OM/Ziekenhuis X

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:24](#) 25-03-2014

IGZ/X

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:39](#) 24-03-2014

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:99](#) 11-03-2014

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:17](#) 30-01-2014

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 27-02-2014

cliëntenraad/zorgaanbieder X

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 30-12-2013

CR/instelling voor gehandicaptenzorg

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Verkeersongeval thuiszorgmedewerkster en aansprakelijkheid werkgever bij woon-werkverkeer.](#)

mr. J.J.W. van Mens

Annotatie

[Aanscherping eisen deskundigenrapport.](#)

mr. dr. R.P. Wijne

RECHTSPRAAK

IGZ/X

Doorhaling van de inschrijving van een arts die in zijn eigen kliniek preventief borstonderzoek verrichtte. De arts is onvoldoende meegegroeid met de tijd en de eisen die aan hem werden gesteld.

De arts, geboren op juni 1946, is in Nederland opgeleid tot arts en heeft zeven jaar in het buitenland gewerkt. In de periode van 3 februari 1999 tot en met 11 juni 2008 heeft hij als huisarts geregistreerd gestaan. De arts heeft in 1988 een bedrijf opgericht, onder welke naam hij borstonderzoeken uitvoerde. Hij screende preventief op mammacarcinomen.

Op enig moment kreeg de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) een melding van een huisarts over de praktijk van de arts. Volgens de huisarts had hij bij een patiënte van haar een carcinoom gemist en haar onvoldoende voorzien van informatie. De IGZ heeft vervolgens onderzoek verricht en aanleiding gezien een klaagschrift in te dienen bij het tuchtcollege.

Het tuchtcollege komt ten aanzien van de diverse klachtonderdelen tot de conclusie dat deze gegrond zijn. De arts heeft verzuimd een duidelijke controleafspraak te maken met zijn patiënte en daarmee het risico in het leven geroepen dat de patiënte niet voor controle zou terugkomen, terwijl dit gezien de afwijkingen in haar borst noodzakelijk was. De arts heeft ook in onvoldoende mate gezorgd voor een goede informatieoverdracht aan de huisarts. De dossiervoering was eveneens onvoldoende aan de maat. Het tuchtcollege overweegt voorts dat de arts de kwaliteit van zorg onvoldoende systematisch bewaakte, beheerste en verbeterde. Van nascholing was geen sprake, net zomin als van collegiale toetsing en visitatie.

Een en ander moet volgens het tuchtcollege leiden tot de doorhaling van de inschrijving. Daarbij is in acht genomen dat het college er onvoldoende van overtuigd is geraakt dat de arts inzicht heeft in de ernst van zijn disfunctioneren. Het college heeft er geen vertrouwen in dat verweerder, nu of in de toekomst, in staat is om op het vereiste niveau als arts te functioneren, mede gelet op zijn leeftijd van 67 jaar.

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:24

Zaaknummer: 2013/252

Rechters: M. van Walraven, M. Bakker, R. Vogelenzang, B. van Ramshorst en mr. dr. R.P. Wijne

Advocaten: R.R. de Vries

Wetsartikelen: 3 Kwz, 4 Kwz, 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Waarschuwing voor een psychiater die een jongen uit een psychiatrische inrichting heeft ontslagen. Kort erna pleegde de jongen zelfmoord. De psychiater heeft onvoldoende rekening gehouden met het gevaar dat de jongen voor zichzelf vormde, aldus het tuchtcollege.

De klager in kwestie is de vader van een jongen die in behandeling was bij Novadic-Kentron. De jongen is in 2012 meermaals gedwongen opgenomen geweest op basis van de Wet Bijzondere Opnemingen in Psychiatrische Ziekenhuizen (Wet BOPZ). Bij beschikking van 12 juni 2012 heeft de rechtbank een machtiging verleend tot het voortduren van het verblijf van de jongen in een psychiatrisch ziekenhuis tot en met 12 december 2012. De rechtbank oordeelde dat sprake was van een stoornis in zijn geestvermogens als gevolg van het gebruik van middelen, meer speciaal een ernstige GHB verslavingsproblematiek, welke stoornis tot gevolg kon hebben dat de jongen zich van het leven zou beroven of zich ernstig lichamelijk letsel zou toebrengen. Hierna volgt een periode waarin gedwongen opname wordt afgewisseld met ontslag. In diezelfde periode heeft de jongen suïcidepogingen ondernomen. Ook op 17 december 2012 volgt weer ontslag uit Novadic-Kentron na een periode van gedwongen opname. Op 24 december 2012 werd de jongen door de politie dood in de woning van een medebewoner gevonden. Hij is vermoedelijk omstreeks 22/23 december 2012 overleden.

De vader verwijt de psychiater in deze procedure dat hij als (een van de) behandelaar(s) te weinig heeft gedaan om zijn zoon tegen zichzelf te beschermen. Het ontslag op 17 december 2012 had nooit verleend mogen worden, temeer omdat de zoon op 9 december 2012 met een IBS was overgedragen van het ziekenhuis naar de gesloten afdeling van Novadic-Kentron.

Het tuchtcollege overweegt dat aan een besluit tot opheffing van een BOPZ-maatregel pas uitvoering mag worden gegeven nadat dit door de (waarnemend) eerste geneeskundige is beoordeeld en geaccordeerd. Dat is in het onderhavige geval niet gebeurd en voor deze procedurele omissie is de psychiater, die op dat moment de functie van eerste geneeskundige vervulde, verantwoordelijk.

Daar komt nog bij dat de psychiater bij de toetsing van het ontslagbesluit niet alleen de

voortgangsrapportage van de behandelend psychiater van 17 december 2012 had dienen te betrekken, maar ook de (recente) psychiatrische voorgeschiedenis van de jongen. Uit deze gegevens blijkt overduidelijk dat de jongen na ontslag uit de inrichting of het ziekenhuis telkens terugviel en dan dermate grote hoeveelheden GHB en alcohol gebruikte dat dit de conclusie rechtvaardigt dat sprake was van verslaving en dat hij (in die periodes) wel degelijk een gevaar voor zichzelf vormde. Door zich daar geen, althans onvoldoende, rekenschap van te geven, heeft de psychiater niet voldaan aan de eisen die een redelijk bekwame beroepsuitoefening stelt aan de door haar uitgeoefende functie van eerste geneeskundige. Vorenstaande overwegingen leiden tot de conclusie dat de fiattering van het ontslagbesluit een onjuiste beslissing was. Daarvan treft haar een tuchtrechtelijk verwijt. Het tuchtcollege acht, gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden van het geval, de maatregel van waarschuwing op zijn plaats.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 24-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:39

Zaaknummer: 13166b

Rechters: J.P.M. Dreikoningen, M.C. Doorakkers en J.A.M. te Riele

Advocaten: A. Overmars

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

In de onderhavige zaak staat het handelen van een tandarts centraal. De klacht in eerste aanleg had betrekking op het handelen van een tandarts die in een andere tuchtrechtelijke procedure door de rechtsbijstandverzekeraar van klager was ingeschakeld om als tandartsadviseur naar die betreffende zaak te kijken. Voordat er in die betreffende tuchtzaak een zitting was geweest, heeft de tandarts in een vakblad een artikel gepubliceerd waarin hij zich uitlaat over de tuchtrechtelijke procedure waarin hij is gevraagd te adviseren. Klager is van mening dat de tandarts zijn positie als tandarts/juridisch adviseur en zijn positie als hoofdredacteur van het betreffende tijdschrift heeft misbruikt om de tuchtrechtelijke procedure te beïnvloeden. Het Regionaal Tuchtcollege heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht, omdat het handelen van de tandarts geen handelen betreft als bedoeld in artikel 47 van de Wet BIG. Het Centraal Tuchtcollege is het daar niet mee eens en acht klager wel ontvankelijk in zijn klacht, maar verwerpt het beroep.

Tegen klager is een tuchtrechtelijke procedure aangespannen, waarin hij zijn rechtsbijstandverzekeraar toestemming heeft gegeven een tandartsadviseur naar de zaak te laten kijken. De tandartsadviseur is verweerder in onderhavige tuchtprocedure. De tuchtrechtelijke procedure die tegen klager is aangespannen, betrof in essentie de vraag of het spoelen van het wortelkanaal met natriumhypochloriet een aan de tandarts voorbehouden handeling is dan wel dat hij die handeling mag overlaten aan een in zijn praktijk werkzame mondhygiëniste. De tandarts in onderhavige tuchtprocedure is gevraagd naar deze zaak te kijken. Hij heeft voorafgaand aan de mondelinge behandeling in de voormelde tuchtrechtprocedure een bijdrage gepubliceerd in het blad Tandarts Praktijk waarin hij voornoemde vraag uiteenzette. In zijn bijdrage schrijft hij als conclusie: 'concluderend legt de

tandheelkundig adviseur de rechtsbijstandsjurist uit dat het in feite niet uitmaakt of er sprake is van een voorbehouden, dan wel een niet voorbehouden handeling: een mondhygiëniste is sowieso onbekwaam om de handeling te verrichten. De tandarts kan in dat geval de handeling niet door haar laten uitvoeren. Door dat wel te doen heeft hij gehandeld in strijd met de zorg die hij als goed beroepsbeoefenaar behoort te betrachten ten opzichte van de patiënt'. Voorts geeft hij klager het advies een deemoedige houding aan te nemen bij het tuchtcollege. Het Regionaal Tuchtcollege heeft in die zaak aan klager een waarschuwing opgelegd.

Klager is om die reden een tuchtrechtelijke procedure gestart tegen de onderhavige tandarts omdat hij van mening is dat de tandarts volgens hem willens en wetens getracht heeft het tuchtrechtelijk proces te verstoren door de zaak voorafgaand aan de tuchtrechtelijke procedure uitgebreid en herkenbaar in de vakliteratuur uit te meten. Daardoor zou verweerder de goede uitoefening van het tuchtproces en dus de uitoefening van de individuele gezondheidszorg hebben aangetast. Daarnaast betwist hij de tandarts van opzettelijk ernstig oncollegiaal gedrag. Naar het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht geen betrekking op enig handelen als bedoeld in artikel 47 van de Wet BIG. Het verweten handelen staat immers niet in verband met enig handelen in de individuele gezondheidszorg. Het Regionaal Tuchtcollege verklaart klager daarom niet-ontvankelijk in zijn klacht.

Klager is daarop in hoger beroep gegaan bij het Centraal Tuchtcollege. Anders dan het Regionaal Tuchtcollege is het Centraal Tuchtcollege van mening dat het tuchtrecht mede dient als waarborg voor een zorgvuldige uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Dat impliceert dat ook een goede en onafhankelijke tuchtrechtspraak een door artikel 47 lid 1 sub b van de Wet BIG beschermd belang vormt. Voorts overweegt het Centraal Tuchtcollege dat het publiceren over een bij een Tuchtcollege lopende zaak door een tandarts die als adviseur rechtstreeks bij die zaak is betrokken, op een zodanige wijze dat duidelijk is dat het artikel die lopende zaak betreft, het risico schept dat het Tuchtcollege door die publicatie wordt beïnvloed. Daarmee kan de onafhankelijkheid van het tuchtrecht in het geding komen, althans kan de schijn worden gewekt dat zulks het geval is, zodat klager in die zin ontvankelijk is in zijn klacht. Het Centraal College oordeelt dus dat klager wel ontvankelijk is in zijn klacht. Ten aanzien van de inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep oordeelt het Centraal Tuchtcollege dat niet is gebleken dat het door verweerder geschreven artikel dat gepubliceerd is in het tijdschrift Tandarts Praktijk enige invloed heeft gehad op de goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg. Conclusie is dan ook dat verweerder geen verwijt als bedoeld in artikel 47 lid 1 sub b Wet BIG kan worden gemaakt.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:99

Zaaknummer: C2012.444

Rechters: A.D.R.M. Bouman, R.A. van der Pol, M. Wiglevan, M. Bas, M. Fokke en A. Vissink

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub b Wet BIG en 65 lid 1 sub a Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

De Rechtbank Overijssel oordeelt in de onderhavige kwestie dat het de gemeente Raalte vrijstond de aanbestedingsprocedure voor WMO-hulp bij het huishouden af te breken. De gemeente was daartoe – onder meer – bevoegd aangezien zij inschrijvers ongelijk heeft behandeld, door een partij op een later moment uit te nodigen voor de onderhandelingen.

Voor de huishoudelijke hulp vanuit de Wet maatschappelijke ondersteuning per 1 januari 2014 heeft de gemeente Raalte een meervoudige onderhandse procedure gestart met drie van haar huidige grootste zorgaanbieders: Carinova, Zorggroep Raalte (hierna: ZGR) en Solace ECH. Solace ECH is op 24 juli 2013 failliet gegaan. Aangezien Stichting Residentiële en Ambulante Service en Zorg B.V. (hierna: Stichting RAZ) de taken van Solace ECH heeft overgenomen, heeft de gemeente besloten Stichting RAZ uit te nodigen. Door een foutieve constatering heeft de gemeente echter niet Stichting RAZ, maar Solace ATC uitgenodigd voor de onderhandelingen. Na ontdekking van deze fout is Solace ATC telefonisch bericht dat zij voor verdere deelname aan de onderhandelingen werd uitgesloten. Nu Stichting RAZ haar activiteiten heeft ondergebracht in Solace ECR, is Solace ECR vervolgens alsnog uitgenodigd voor de onderhandelingen.

Als gevolg van de uitsluiting van de onderhandelingen heeft Solace ATC de gemeente in kort geding gedagvaard. Zij vorderde onder meer de gemeente te gebieden de contractonderhandelingen met haar te hervatten. Uit doelmatigheidsoverwegingen heeft de gemeente de inschrijving van Solace ATC alsnog in overweging genomen. Uiteindelijk heeft de gemeente het voornemen geuit de opdracht te gunnen aan ZGR, Solace ATC en Solace ECR. Als reactie op dit resultaat hebben zowel Solace ATC als Carinova de gemeente in kort geding gedagvaard. Bij brief van 17 januari 2014 heeft de gemeente aan alle betrokken partijen kenbaar gemaakt over te gaan tot intrekking van de procedure. Op 31 januari 2014 heeft Solace ATC haar bezwaren via een eiswijziging kenbaar gemaakt.

Solace ATC vordert in kort geding – onder meer – dat de gemeente de overeenkomst met

Solace ATC, die het resultaat is van de aanbesteding, na te komen. Solace ATC stelt daartoe – kort gezegd – dat er een overeenkomst tussen haar en de gemeente tot stand is gekomen en dat de gemeente deze dient na te komen. Van intrekking van de aanbesteding zou derhalve geen sprake meer kunnen zijn.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter blijkt uit de feiten en omstandigheden dat de aanbestedingsprocedure is blijven steken in de fase van voorlopige gunning, met het gevolg dat er geen overeenkomst tussen de gemeente en Solace ATC tot stand is gekomen. De voorzieningenrechter stelt dan ook voorop dat de gemeente, gelet op de haar toekomende contractsvrijheid, in beginsel de vrijheid heeft om een aanbestedingsprocedure in te trekken en niet verplicht kan worden tot definitieve gunning over te gaan. Dit is slechts anders als er omstandigheden zijn die maken dat er gerechtvaardigd op mocht worden vertrouwd dat er een definitieve overeenkomst tot stand zou komen. Nu een definitieve gunningsbeslissing echter niet is genomen, doet deze situatie zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet voor. Zoals in het onderhavige geschil is gebeurd, kan na de voorlopige gunning zich immers nog de omstandigheid voordoen dat een marktpartij bezwaar maakt tegen het gunningsvoornemen van de aanbestedende dienst. De gemeente heeft zich bovendien in het procesdocument uitdrukkelijk het recht voorbehouden de procedure (tussentijds) stop te zetten, eenzijdig af te breken of gedeeltelijk te gunnen. Zolang er geen sprake is van willekeur, komt de gemeente als aanbestedende dienst onder die omstandigheden een grote vrijheid toe om te beslissen de aanbesteding in te trekken.

De voorzieningenrechter is in het huidige geval van oordeel dat de gemeente een voldoende objectieve rechtvaardiging heeft gegeven voor de beslissing om de aanbestedingsprocedure in te trekken. Nu de gemeente aan haar beslissing de aanbestedingsprocedure te staken ten grondslag heeft gelegd dat de procedure niet rechtmatig tot de beoogde uitkomst kon leiden, heeft zij naar het oordeel van de voorzieningenrechter een voldoende objectieve rechtvaardiging gegeven voor de beslissing om de aanbestedingsprocedure in te trekken. De gemeente stelt daartoe allereerst dat de inschrijvers ongelijk zijn behandeld, door Solace ECR op een later moment uit te nodigen voor de onderhandelingen. Daarnaast is haar gunningsvoornemen aan Solace ATC niet in overeenstemming met het besluit van het college van B&W om enkel huidige contractanten uit te nodigen voor onderhandelingen. Tot slot kan de gemeente de opdracht niet rechtmatig gunnen aan Carinova, omdat zij geen overeenstemming met Carinova heeft kunnen bereiken over de tarieven. De gemeente zou de opdracht derhalve enkel rechtmatig kunnen gunnen aan ZGR, welke uitkomst de gemeente echter niet wenselijk acht omdat de Wmo-cliënten dan geen keuzevrijheid meer hebben.

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van Solace ATC af.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2014:1078

Zaaknummer: C-08-148859 – KG ZA 13-438

Rechters: A.E. Zweers

Advocaten: F. Koster, C.H. van Hulsteijn, I.A. van Riel, H.N. s'Jacob en W.M. van Ritsema Eck

RECHTSPRAAK

X/Y

Spaanse, in Nederland woonachtige patiënte wendt zich tot Nederlandse, in Duitsland gevestigde arts voor behandeling. De arts spreekt de weduwnaar van de overleden patiënte aan tot betaling van de behandelingskosten. Op de overeenkomst is op grond van Rome I-verordening Duits recht van toepassing. Vordering in reconventie tot vernietiging van de overeenkomst wegens dwaling omdat arts de patiënte onjuist heeft voorgelicht over doel/nut van de behandeling, over de hoogte van de kosten van de behandeling en over vergoeding van de kosten van de behandeling door de zorgverzekeraar, wordt afgewezen. De vordering in conventie tot betaling wordt toegewezen. Verweer dat arts tekort is geschoten, dat hij daardoor schadeplichtig is en dat de schade kan worden verrekend met de betalingsvordering wordt gepasseerd.

Een in Nederland uitbehandelde patiënte – zij leed aan een hersentumor – heeft zich tot een Nederlandse arts gewend, praktijk houdende te Duitsland. De patiënte is van eind september 2010 tot begin februari 2011 door de arts behandeld. Voor de behandeling zijn facturen verzonden. Een groot aantal is niet betaald. De zorgverzekeraar heeft patiënte laten weten dat zij geen recht heeft op een vergoeding van de zorgkosten.

In de onderhavige procedure vordert de arts in conventie de betaling van de onbetaald gebleven facturen. Hij legt daaraan de behandelingsovereenkomst met de patiënte ten grondslag. In reconventie vordert de echtgenoot van de inmiddels overleden patiënte de vernietiging van de behandelingsovereenkomst wegens dwaling. De echtgenoot stelt daartoe dat de patiënte de overeenkomst heeft gesloten onder een verkeerde voorstelling van zaken als gevolg van inlichtingen van de arts. De arts heeft meegedeeld, althans het vertrouwen gewekt, dat zij van kanker zou genezen, hij heeft het vertrouwen gewekt dat de kosten van de behandeling door de zorgverzekeraar vergoed zouden worden en hij heeft gesproken over een

behandeling van enkele duizenden euro's. Dat bleek allemaal niet zo te zijn. Ook de arts is tekortgeschoten.

De rechtbank stelt voorop dat zij op grond van het bepaalde in artikel 2 van de EEX-Verordening – als gerecht van de woonplaats van de echtgenoot – bevoegd is om van de vordering in conventie kennis te nemen. De rechtbank is eveneens bevoegd om van de vordering in reconventie kennis te nemen, gelet op het bepaalde in artikel 6 sub 3 van de EEX-Verordening.

Voor de vraag naar het op de overeenkomst toepasselijke recht is de Verordening (EG) 593/2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) bepalend, nu de overeenkomst is gesloten na 17 december 2009 (vgl. art. 28 van de verordening), zo vervolgt de rechtbank. Op de overeenkomst is het Duitse recht van toepassing op de voet van artikel 6 lid 1 sub a van de verordening. De behandelingsovereenkomst moet worden gezien als een overeenkomst van dienstverlening die wordt beheerst door het recht van het land waar de dienstverlener (de arts) zijn gewone verblijfplaats heeft (Duitsland).

Het toepasselijke Duitse recht beheerst onder meer de nakoming van de overeenkomst, de gevolgen van gehele of gedeeltelijke tekortkoming (daaronder begrepen de vaststelling van de schade voor zover hiervoor rechtsregels gelden, een en ander binnen de grenzen welke het procesrecht van de rechter aan diens bevoegdheid stelt), de verschillende wijzen waarop verbintenissen tenietgaan, alsmede de verjaring en het verval van rechten als gevolg van het verstrijken van een termijn en de gevolgen van de nietigheid van een overeenkomst (vgl. art. 12 lid 1 van de Rome I-Verordening). Verrekening wordt volgens artikel 17 van de verordening beheerst door het recht dat toepasselijk is op de vordering ten aanzien waarvan men zich op verrekening beroept. Dit betekent dat op de geschilpunten van partijen Duits recht van toepassing is.

De rechtbank overweegt vervolgens dat volgens Duits recht de echtgenoot geen beroep op dwaling toekomt; dit beroep is verjaard maar ook overigens niet voldoende onderbouwd. Onvoldoende onderbouwd is ook de gestelde tekortkoming, zodat ook deze door de rechtbank wordt afgewezen.

De vordering van de arts wordt wel toegewezen; de arts is partij bij de overeenkomst en de echtgenoot is als erfgenaam gehouden te betalen voor de kosten van de behandeling.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:1583

Zaaknummer: C-10-423934 - HA ZA 13-486

Rechters: I. Bouter

Advocaten: A. van Driel en A.F. Ammerlaan

Wetsartikelen: 2 EEX-Verordening en 6 EEX-Verordening

RECHTSPRAAK

werkneemster/Verloskundige Praktijk IJsselmonde

Werkgever verricht onvolledig feitenonderzoek naar BIG-registratie verloskundige. Ontslag op staande voet nadat werkneemster niet bleek ingeschreven te staan in het register, is niet rechtsgeldig.

Werkneemster is sinds 2006 in dienst van de Verloskundigenpraktijk als verloskundige. Op 11 november 2013 is werkneemster op staande voet ontslagen, omdat gebleken is dat zij niet staat ingeschreven in het register op grond van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (BIG-register). Werkneemster beroept zich op de nietigheid van het ontslag. Zij stelt dat zij meende en mocht menen dat zij sinds 2006 op de juiste wijze was geregistreerd bij het BIG-register. Dat het BIG haar registratie mogelijk niet goed verwerkt heeft, valt haar niet aan te rekenen.

De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. Op grond van de door partijen overgelegde stukken kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat werkneemster tot 15 november 2013 nimmer geregistreerd heeft gestaan als verloskundige in het BIG-register. De Verloskundigenpraktijk heeft zich op het moment van het ontslag gebaseerd op een onvolledig feitenonderzoek. Niet aannemelijk is geworden dat een eventueel ontbrekende registratie in het BIG-register op zichzelf een objectief dringende reden voor ontslag oplevert, nu niet betwist is dat werkneemster over de vereiste kwalificaties beschikt en de registratie na 6 november 2013 alsnog zeer snel is voltooid. Ten overvloede wordt overwogen dat ook van een subjectieve dringende reden geen sprake is. Ook als vast komt te staan dat werkneemster tot 15 november 2013 niet geregistreerd was in het BIG-register, is daarmee nog niet vastgesteld dat haar daarvan een verwijt kan worden gemaakt. Tot slot is van belang dat werkneemster sinds september 2013 wegens arbeidsongeschiktheid geen werkzaamheden als verloskundige heeft verricht. Nu evenmin aannemelijk was dat zij snel haar werkzaamheden zou kunnen hervatten, liep de Verloskundigenpraktijk geen risico op het te werk stellen van een verloskundige die niet bevoegd was om voorbehouden handelingen te verrichten. Gelet daarop was er geen noodzaak om werkneemster reeds op 11 november 2013 te ontslaan, en haar aldus geen tijd (werkneemster was immers op 6 november 2013 ziek en is op 7 november 2013 in het ziekenhuis opgenomen) te gunnen om de ontstane situatie te onderzoeken en haar

maatregelen te treffen. Volgt toewijzing van de loonvordering.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:1301

Zaaknummer: C-10-442846 - KG ZA 14-45

Rechters: J.W. van den Hurk

Advocaten: G.P. Oberman en M.M.A.A. van Oosterhout

Wetsartikelen: 17 Wet BIG, 7:677 BW en 7:678 BW

RECHTSPRAAK

OR/Fundis Holding B.V.

Besluit Fundis te participeren in 't Lange Land Ziekenhuis te Zoetermeer had in redelijkheid niet genomen mogen worden. Ondernemer bepaalt strategie van de onderneming, maar dient rekening te houden met alle stakeholders (inclusief werknemers). De ondernemer heeft onvoldoende invulling gegeven aan de risicomatigende voorwaarden. De stelling dat ondernemer erop vertrouwt dat alle partijen zich aan de afspraak houden, is onvoldoende.

De Fundis Groep houdt zich bezig met het leveren van (in het bijzonder) intramurale zorg, thuiszorg en welzijnsactiviteiten voor chronisch zieken en kwetsbare ouderen die zijn verzekerd op grond van de AWBZ of die aanspraak kunnen maken op zorg ingevolge de WMO. De Fundis Groep heeft diverse locaties, onder meer in Gouda, Zoetermeer en Bergambacht. Een belangrijk onderdeel van de zorgverlening van Fundis is de revalidatiezorg die zij levert in Zoetermeer, omvattende intramurale begeleiding van herstel na ziekenhuisopname. Bij Fundis zijn ongeveer 3500 werknemers in dienst. De ondernemingsraad (OR) heeft de Ondernemingskamer verzocht te verklaren dat Fundis Holding bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot het besluit om in 't Lange Land Ziekenhuis te Zoetermeer (hierna: LLZ) te participeren. In de ogen van de OR betreft het een zwak ziekenhuis met hoge schuldenlast. De vereiste kapitaalinjectie en de mogelijke gevolgen voor Fundis bij een niet-succesvolle doorstart van LLZ acht de OR te wezenlijk en te hoog om positief te adviseren op de voorgenomen besluitvorming. Desalniettemin heeft Fundis de participatie doorgezet.

De Ondernemingskamer oordeelt als volgt. Het besluit van Fundis om in een andere zorgonderneming zoals LLZ te participeren is in beginsel een aangelegenheid van de ondernemer (het bestuur van Fundis). Er kunnen strategische en/of commerciële en/of bedrijfseconomische redenen voor zo'n besluit zijn en het is aan de ondernemer om die redenen te inventariseren en te beoordelen. Een dergelijk besluit kan aanzienlijke financiële

en andere risico's tot gevolg hebben en ook meebrengen dat (een deel van) de binnen de groep beschikbare financiële reserves wordt/worden aangewend, zoals bij het doen van een investering of het nemen van een participatie veelal het geval is. Het voorgaande neemt niet weg dat de ondernemer de belangen van de onderneming en haar stakeholders, onder wie de werknemers, in zijn besluitvorming dient te betrekken en dat hij een afweging dient te maken van de beweegredenen voor, en de voor de onderneming te verwachten gevolgen van het voorgenomen besluit. De ondernemer zal het daarbij ook tot zijn taak dienen te rekenen om de door de onderneming beoogde en redelijkerwijs te behalen voordelen van de investering/participatie af te wegen tegen de nadelen, waaronder die van financiële aard. Voor het onderhavige geval brengt dit een en ander mee dat niet alleen de (transactie)voorwaarden waaronder Fundis in LLZ participeert in ogenschouw dienen te worden genomen, maar ook de (overige) omstandigheden waaronder de investering/participatie wordt geëffectueerd.

Naar het oordeel van de Ondernemingskamer heeft Fundis de risico's wel goed ingeschat (onderzoek gedaan en verschillende stakeholders gezocht om zodoende risico's te spreiden) en kan als zodanig niet gesteld worden dat Fundis een verkeerde belangenafweging heeft gemaakt. Wel acht de Ondernemingskamer het standpunt van de OR juist dat Fundis onvoldoende heeft zorggedragen voor daadwerkelijke vervulling van in de intentieovereenkomst opgenomen 'risicomatigende' voorwaarden alvorens zij op 15 november 2013 definitief tot participatie besloot en de uitvoering daarvan – uitsluitend – liet afhangen van de goedkeuring van de gemeente Zoetermeer. Immers, diverse van de voorwaarden waren, zonder meer, niet vervuld en (kennelijk) ook welbewust on vervuld gelaten. Van ING was slechts een 'zachte' bereidverklaring ontvangen; er waren geen harde afspraken met de medisch specialisten van LLZ; de gemeente Zoetermeer had haar goedkeuring nog niet verleend; enzovoort. Het betoog van de ondernemer ter terechtzitting dat weliswaar de onderscheiden afspraken nog niet op schrift zijn gesteld maar dat wel degelijk sprake is van toezeggingen, althans dat Fundis er 'het volste vertrouwen' in heeft dat de gemeente Zoetermeer, de banken, GHZ en de andere betrokken partijen hun mondelinge toezeggingen of intentieverklaringen zullen nakomen indien Fundis tot besluitvorming en uitvoering van haar participatie overgaat, overtuigt in dit verband niet. Dit brengt met zich dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Fundis wordt verboden handelingen te (doen) verrichten ter (verdere) uitvoering van het bestreden besluit of onderdelen daarvan.

mr. dr. G.W. van der Voet

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:556

Zaaknummer: 200.138,560/01 OK

Rechters: A.C. Faber, G.C. Makkink, G.A. Cremers, F. van der Wel en E.F. Faase

Advocaten: D.G. Schouwman, W.G. Bischot en P.A.M. Witteveen

Wetsartikelen: 25 lid 1 sub b WOR en 26 WOR

RECHTSPRAAK

cliëntenraad/zorgaanbieder X

De LCvV doet uitspraak over de eisen die de cliëntenraad stelt aan diens ondersteuning, de complexe medezeggenschapsstructuur, de wijze waarop advies dient te worden gevraagd, de vraag of er een gewoon of een verzaamd adviesrecht geldt bij de sluiting van een hostel en of de zorgaanbieder de samenwerkingsovereenkomst met de cliëntenraad mag opzeggen.

Een cliëntenraad verzoekt de LCvV een uitspraak te doen over een groot aantal zaken waarover een meningsverschil met de zorgaanbieder bestaat. De zorgaanbieder vraagt of het geoorloofd is wanneer hij de samenwerkingsovereenkomst met deze cliëntenraad zal opzeggen. De LCvV heeft de voorgelegde geschilpunten bekeken en over een aantal kwesties specifiek een oordeel gegeven. Voor wat betreft het ontbreken van materiële en personele ondersteuning vindt de LCvV de eisen die de cliëntenraad stelt aan een nieuwe ondersteuner niet redelijk. Door het afwijzen van diverse kandidaten is er gedurende langere tijd al geen vaste ondersteuning en hierdoor zijn vervolgens problemen in de toegang tot de bestanden en de e-mailbox van de cliëntenraad ontstaan. Dit kan de zorgaanbieder, die diverse kandidaten en tijdelijke hulp heeft voorgedragen, niet verweten worden, aldus de LCvV. Dat de cliëntmedezeggenschap al gedurende langere tijd zo moeizaam verloopt, is volgens de LCvV vooral te wijten aan de complexe bestuurlijke organisatie bij deze zorgaanbieder. Veel besluiten worden genomen door/bij twee andere zorgaanbieders die gezamenlijk deze zorgaanbieder in stand houden en die ook eigen cliëntenraden hebben, en waarbij de ene zorgaanbieder verantwoordelijk is voor de zorginhoud en de ander voor de beheersmatige zaken. Hierdoor is onduidelijk wat nu eigenlijk de 'direct gerelateerde' onderwerpen zijn waarover de cliëntenraad die zich tot de LCvV heeft gewend advies zou moeten uitbrengen. Nu er al een voornemen tot (ingrijpende) reorganisatie van dit complexe geheel is, doet de LCvV de aanbeveling om daarbij de medezeggenschap beter af te gaan stemmen op de nieuw in te richten organisatie/zeggenschapsstructuur. De sluiting van een hostel dat plaats biedt aan 16 GGZ-cliënten en waar zij tussen de drie en zes maanden opgenomen kunnen worden, is volgens de LCvV een besluit waarop artikel 3 lid 1 sub c WMCZ van toepassing is;

gedeeltelijke opheffing van de instelling. Bij de nadere uitwerking van een besluit tot (gedeeltelijke) opheffing, inkrimping van werkzaamheden, verhuizing of ingrijpende verbouwing kunnen zich zaken voordoen waar verzwaard adviesrecht op van toepassing is. De LCvV beveelt aan om de (voorgenomen) besluiten en adviesaanvragen duidelijk als zodanig te benoemen en deze niet te 'verpakken' in notities, nota's of plannen en ze duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het sluiten van een locatie is één besluit, de verdere uitwerking daarvan (bijvoorbeeld verhuizing van cliënten, alternatief zorgaanbod, vervallen van bepaalde voorzieningen, enzovoort) verdient een separate adviesaanvraag die soms ook verzwaard advies kan inhouden.

mr. dr. G.W. van der Voet

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 27-02-2014

Zaaknummer: 14-001

RECHTSPRAAK

moeder van PGB-houder/werknemer

Bijzondere verhouding PGB-werkgever versus werknemer. Feitelijke arbeid voor minder dan vier dagen per week leidt tot een loondoorbetaling ex artikel 7:629 lid 2 BW van zes weken (in plaats van 104 weken) ondanks bedongen arbeid voor vijf dagen.

Werkgever (moeder van zoon, PGB-houder) heeft met werkneemster een arbeidsovereenkomst gesloten, inhoudende dat werkneemster maximaal drie dagen per week activerende begeleiding biedt aan de zoon. Partijen hebben daarbij gebruikgemaakt van een door de Sociale Verzekeringsbank (SVB) gehanteerd model 'arbeidsovereenkomst'. Nadien is afgesproken de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2010 uit te breiden tot 20 uur per week, te verrichten op vijf dagen van vier uur, tegen een vergoeding van € 28 bruto per uur.

Werkneemster is vervolgens herhaaldelijk uitgevallen wegens ziekte. Thans vordert zij loon vanaf maart 2011 tot januari 2012. De kantonrechter heeft de loonvordering (grotendeels) toegewezen.

Het hof oordeelt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat tussen partijen niet in geschil is dat de onderhavige zorgovereenkomst moet worden aangemerkt als een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht, hetgeen ook in de aanhef van de overeenkomst van 1 augustus 2009 is aangegeven. Dat brengt mee dat op deze overeenkomst de bepalingen van titel 10 van Boek 7 BW van toepassing zijn. Het hof voegt daaraan nog toe dat de wetgever zich wel van enige problemen samenhangende met het werkgeverschap van de budgethouder van een PGB bij een zorgovereenkomst bewust is geweest, maar niet heeft gekozen voor een uitzondering op het volledige werkgeverschap (zie Kamerstukken II 2002/03, 26631, 20, brief staatssecretaris d.d. 29 mei 2002 en Kamerstukken II 2002/03, 25657, 27, verslag schriftelijk overleg d.d. 12 juni 2002). De bijzondere aard van dergelijke overeenkomsten, die tussen twee natuurlijke personen worden gesloten en in de privéomgeving van de werkgever worden ingevuld en diens persoonlijke zorg betreffen, kleurt het contract evenwel nader in en kan aldus van invloed zijn op de toewijsbaarheid van de vorderingen (vgl. ELCI:NL:GHLEE:2006:5052 en ECLI:NL:GHARL:2013:6871).

De stelling van werkgever dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege is geëindigd in juni 2011 wegens het uitblijven van PGB-budget, faalt. De enkele omstandigheid dat partijen samen na 1 juni 2011 een PGB-aanvraag hebben ingevuld, wijst op het tegendeel. Het dient er naar 's hofs voorlopig oordeel echter voor te worden gehouden dat de arbeid door werkneemster toen zij op 12 juni 2011 ziek werd doorgaans op drie dagen per week werd verricht. Het voorgaande brengt mee dat grief I in principaal appèl (voor zover niet tegen de vastgestelde feiten gericht) slaagt en dat werkneemster slechts gedurende een tijdvak van zes weken aanspraak maakt op doorbetaling van loon tijdens ziekte.

mr. dr. G.W. van der Voet

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-02-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:1387

Zaaknummer: 200.117.284-01

Rechters: J.H. Kuiper, L. Groefsema en A.M. Koene

Advocaten: D. van der Wal en M.B. van Voorthuizen

Wetsartikelen: 7:629 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

CR/instelling voor gehandicaptenzorg

Verhoging uurtarief individuele begeleiding.

Een zorgaanbieder wil het uurtarief dat cliënten van de instelling voor verstandelijk gehandicaptenzorg zelf moeten betalen voor bepaalde individuele begeleidingsuren, omdat die niet voor financiering op grond van de AWBZ in aanmerking komen, verhogen met ruim 60%. Voor sommige cliënten zal het daardoor onbetaalbaar worden om aan bepaalde activiteiten mee te doen. De zorgaanbieder stelt dat dit tarief gedurende vele jaren niet kostendekkend aan de cliënten is doorberekend, omdat dit toen nog uit andere potjes kon worden bekostigd. Door bezuinigingen lukt dat laatste niet meer, zodat er een nieuw tarief in rekening moet worden gebracht. De cliëntenraad adviseert negatief, omdat de wijze waarop het nieuwe uurtarief berekend is, de raad niet volledig kan overtuigen. De LCvV vindt eveneens dat de zorgaanbieder onvoldoende heeft weten te onderbouwen dat het nieuwe bedrag 'kostendekkend' zou zijn. Er is met andere woorden sprake van schending van de plicht van de zorgaanbieder om het voorgenomen besluit goed te motiveren, ten gevolge waarvan volgens de LCvV niet is gebleken dat de zorgaanbieder in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen.

mr. dr. G.W. van der Voet

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 30-12-2013

Zaaknummer: 13-005

RECHTSPRAAK

X/Y

Eiser stelt dat gedaagde (zijn huisarts) toerekenbaar is tekortgeschoten in zijn verplichtingen als huisarts door niet in te gaan op herhaalde verzoeken van eiser om een consult aan huis. Huisarts heeft belangrijke diagnose gemist, waardoor eiser te laat is behandeld en hem een goede kans op restloos herstel blijvend is ontnomen. De rechtbank geeft een bewijsopdracht aan eiser met betrekking tot de gebeurtenissen op de dag van zijn telefoontje naar de huisartsenpraktijk van gedaagde.

Eiser heeft op 12 december 2007 telefonisch contact opgenomen met de huisartsenpraktijk van huisarts X in verband met (in ieder geval) een pijnlijke en gezwollen linkerhand. De assistente van huisarts X heeft zijn verzoek om een visite afgewezen en hem een consult op de praktijk aangeboden. Eiser heeft van die mogelijkheid geen gebruikgemaakt en pijnstillende medicatie (Ibuprofen 600) voorgeschreven gekregen. Diezelfde dag heeft eiser de praktijk van huisarts X voor de tweede keer gebeld en gesproken met de assistente. Huisarts X is over dit telefoongesprek niet door de assistente geïnformeerd en van dit gesprek is geen aantekening gemaakt in het huisartsenjournaal. Aan het einde van de dag (begin van de avond) heeft eiser telefonisch contact opgenomen met de huisartsenpost in het Slingeland ziekenhuis in Doetinchem.

Eiser is door zijn echtgenote per auto naar de huisartsenpost gereden. In de spreekkamer is hij gecollabeerd en naar het ziekenhuis doorverwezen op verdenking van hartproblemen. In het ziekenhuis is de diagnose sepsis gesteld, ten gevolge van een weke delen-infectie op de linkerhandrug, veroorzaakt door een streptococcus pyogenes. Eiser is diezelfde avond geopereerd aan zijn hand; er bleek sprake te zijn van een necrotiserende cellulitis. Nadien is eiser nog tweemaal (in 2008 en 2009) in het UMC St. Radboud in Nijmegen geopereerd aan zijn linkerhand.

Eiser heeft op 10 september 2008 een klacht tegen huisarts X ingediend bij het Regionaal

Tuchtcollege te Zwolle en in hoger beroep bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege had de huisarts zonder patiënt eerst nader uit te vragen over zijn klachten en zonder waarschijnlijkheidsdiagnose, niet 'blind' een recept mogen uitschrijven, zeker niet nu de visite was geweigerd. Dat er (door de assistente) een huisartsenconsult was aangeboden, doet hieraan niet af, nu op dat moment voor de huisarts nog onduidelijk was of klager daarvan gebruik zou maken. Het Centraal Tuchtcollege acht bovenstaande handelwijze van huisarts tuchtrechtelijk verwijtbaar. In zoverre is de klacht dan ook gegrond.

Bij brief van 18 oktober 2010 heeft eiser huisarts X aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade. De aansprakelijkheidsverzekeraar van huisarts X heeft bij brief van 15 december 2010 meegedeeld dat haar medisch adviseur de redenering van het Centraal Tuchtcollege op de gegrond verklaarde klacht moeilijk te volgen vindt en heeft voorgesteld het dossier door een hoogleraar huisartsgeneeskunde te laten bestuderen om te laten beoordelen of, en zo ja in hoeverre, huisarts X verwijtbaar tekort is geschoten. Op 2 februari 2012 heeft daarom dr. P.P.A. Schellekens op verzoek van beide partijen een medisch expertiserapport uitgebracht met als doel te beoordelen of het resultaat van de behandeling anders zou zijn geweest als eiser op 12 december 2007 's morgens door huisarts X was gezien. Diens rapport heeft niet tot overeenstemming geleid.

In het onderhavige geschil vordert eiser een verklaring voor recht dat huisarts X is tekortgeschoten. Naar zijn mening had huisarts X in moeten gaan op de herhaalde verzoeken van eiser om een consult aan huis (visite).

De rechtbank overweegt dat, voordat kan worden toegekomen aan de beantwoording van de vraag of sprake is van een toerekenbare tekortkoming dan wel onzorgvuldig handelen aan de zijde van huisarts X, eerst duidelijkheid zal moeten worden verkregen omtrent de feitelijke gang van zaken op 12 december 2007, waaronder (en meer in het bijzonder) de telefonische contacten die hebben plaatsgevonden tussen eiser en de huisartsenpraktijk van huisarts X.

Partijen hebben op diverse punten echter een tegenovergestelde lezing gegeven van de gang van zaken op 12 december 2007, waaronder de tijdstippen waarop eiser de praktijk van huisarts X heeft gebeld en met diens assistente heeft gesproken en de inhoud van die gesprekken. In het huisartsenjournaal staat op die datum één (telefonisch) consult vermeld zonder een tijdsaanduiding, met de vermelding dat er Ibuprofen is voorgeschreven. Vaststaat dat huisarts X (destijds) niet door de assistente over het tweede telefoongesprek met eiser is geïnformeerd en dat de assistente daarvan evenmin een aantekening heeft gemaakt in het huisartsenjournaal. De feitelijke gang van zaken op 12 december 2007 kan relevant zijn voor de verdere beoordeling van de onderhavige zaak. Nu huisarts X de lezing van eiser

gemotiveerd betwist, rust overeenkomstig de hoofdregel van artikel 150 Rv op eiser de bewijslast van zijn stellingen met betrekking tot de gebeurtenissen op 12 december 2007 (tot aan het moment van het consult bij de huisartsenpost van het Slingeland Ziekenhuis) en de telefonische contacten met de huisartsenpraktijk van huisarts X. Overeenkomstig zijn bewijsaanbod zal eiser worden toegelaten tot bewijslevering op dit punt.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-12-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:6474

Zaaknummer: 244268

Rechters: R.J.B. Boonekamp, S.C.P. Giesen en K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: I.P.C. Sindram en F.A.M. Knuppe

Wetsartikelen: 150 Rv en 7:453 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Overgang van onderneming na subsidieomlegging welzijnsorganisaties.

Bij een overgang van onderneming gaan de rechten en plichten van de werknemers over naar de verkrijger. Van een overgang van onderneming is niet alleen sprake in het commerciële bedrijfsleven, maar ook in de non-profitsector. Voor een overgang van (een gedeelte van) een onderneming is vereist (staat ook expliciet in de wet) dat tussen de overdrager en de verkrijger een overeenkomst met betrekking tot die overgang bestaat. In jurisprudentie is dat echter genuanceerd. Zo'n overeenkomst is niet altijd noodzakelijk. Met name wanneer subsidieverstrekkers een vinger in de pap hebben wil dat nog weleens anders lopen. Zo kan het zijn dat als een gemeente in het kader van een aanbesteding de thuiszorg niet langer aan Thuiszorgorganisatie X gunt maar aan Thuiszorgorganisatie Y en Y min of meer dezelfde cliënten gaat bedienen en dat doet volgens door de gemeente gestelde eisen (die ook voor de voorganger golden) het personeel van X toch van rechtswege overgaat naar Y. Iets vergelijkbaars speelde zich af in onderhavige kwestie.

Combiwel en Welsaen zijn welzijnsorganisaties. Zij beheren onder andere buurthuizen. Deze activiteiten worden door de Gemeente Amsterdam gesubsidieerd. Tot 1 januari 2012 voerde Combiwel in opdracht van de Gemeente Amsterdam onder meer het accommodatiebeheer en de openstelling voor een aantal buurthuizen uit.

Nadat concrete subsidiebedragen zijn vastgesteld, heeft Combiwel in 2011 kenbaar gemaakt de opdracht ten aanzien van drie buurthuizen niet te willen uitvoeren, omdat de subsidiebedragen ontoereikend zijn en er fors bezuinigd zou moeten worden. Combiwel vraagt ontslagvergunningen aan en na verkregen toestemming zijn de arbeidsovereenkomsten met de werknemers die werkzaam waren bij de betreffende buurthuizen opgezegd. De opdracht voor het accommodatiebeheer en de openstelling van de drie buurthuizen is vervolgens door de gemeente aan Welsaen gegeven. Abvakabo FNV en acht werknemers stellen in deze procedure – kort gezegd – dat er per 1 januari 2012 sprake is van overgang van onderneming van Combiwel naar Welsaen betreffende het beheer en de openstelling van de drie buurthuizen. Welsaen voert aan dat geen sprake is van een economische eenheid die haar

identiteit heeft behouden.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Te dezen is voldaan aan het vereiste dat het gaat om een geheel van georganiseerde middelen, bestemd voor het ten uitvoer brengen van een economische entiteit. De betreffende buurthuizen kunnen immers worden beschouwd als een duurzaam georganiseerde economische entiteit, met een georganiseerd geheel van personen en elementen. Dat in dit geschil niet aan het ondernemingsbegrip, dat ruim moet worden opgevat, zou zijn voldaan, heeft Welsaen onvoldoende onderbouwd. Ook is sprake van identiteitsbehoud. De functionele band die voor de overgang tussen de onderling samenhangende en elkaar aanvullende factoren bestond, is na de overgang behouden gebleven. De buurthuizen zijn dezelfde gebleven, terwijl eveneens de hoofdtaak (beheer en openstelling), gelijk is gebleven. Onweersproken is dat er (ook na de overgang) een professionele bezetting nodig blijft om deze hoofdtaak uit te voeren. Ook wordt ervan uitgegaan dat de doelgroep waarop de huizen zich richten (de klanten) gelijk zijn gebleven, nu Welsaen dat niet gemotiveerd heeft betwist. Met de door Welsaen gestelde organisatorische veranderingen, zoals het na de overgang integreren van de buurthuizen (en een deel van het personeel) in haar organisatie, kan Welsaen niet het volgens haar ontstane identiteitsverlies bewerkstelligen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:989

Zaaknummer: 2044515 CV EXPL 13-11644

Rechters: T.M.A. van Löben Sels

Advocaten: C.J. de Lange en J.M.H. Lebouille

Wetsartikelen: 6:248 BW, 7:662 BW en 7:670 lid 8 BW

ANNOTATIE

Verkeersongeval thuiszorgmedewerkster en aansprakelijkheid werkgever bij woon-werkverkeer.

mr. J.J.W. van Mens

Als een werknemer schade lijdt door een bedrijfsongeval, dan kan de werkgever daarvoor aansprakelijk worden gesteld op grond van artikel 658 BW. Dit betreft de aansprakelijkheid indien een werkgever niet zorgdraagt voor een veilige werkplek tijdens de uitoefening van de werkzaamheden. De Hoge Raad heeft eerder aangegeven dat een werkgever in beginsel niet aansprakelijk is jegens zijn werknemers voor schade als gevolg van een ongeval tijdens woon-werkverkeer omdat dat geen uitoefening van de werkzaamheden is. Er zijn echter situaties waarin het vervoer op één lijn moet worden gesteld met vervoer dat plaatsvindt krachtens de verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst en in het kader van de voor de werkgever uit te voeren werkzaamheden. Het Gerechtshof Amsterdam heeft in dit geval geoordeeld dat dit woon-werkverkeer, omdat er sprake is van een nauw verband tussen de reis en de werkzaamheden, valt binnen de verplichting van de werkgever om zorg te dragen voor een behoorlijke verzekering. In zo'n geval is de werkgever uit hoofde van goed werkgeverschap (art. 7:611 BW) verplicht zorg te dragen voor die behoorlijke verzekering. Laat werkgever dat na, dan kan werkgever aansprakelijk zijn voor de schade van werknemer. Het is verstandig dat (thuiszorg)organisaties dit met hun verzekeraar bespreken.

ANNOTATIE

Aanscherping eisen deskundigenrapport.

mr. dr. R.P. Wijne

Volgens vaste jurisprudentie van de tuchtcolleges dient het advies van een medisch deskundige vanuit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid aan de volgende eisen te voldoen:

- a) Het advies zet op inzichtelijke en consistente wijze uiteen op welke gronden de conclusie van het advies steunt.
- b) De in het advies uiteengezette gronden vinden aantoonbaar voldoende steun in de feiten, omstandigheden en bevindingen van het advies.
- c) De gronden kunnen de daaruit getrokken conclusie rechtvaardigen.
- d) De rapportage beperkt zich tot de deskundigheid van de rapporteur.
- e) De methode van onderzoek teneinde tot beantwoording van de voorgelegde vraagstelling te komen moet tot het beoogde doel kunnen leiden.

Zie bijvoorbeeld CTG 4 september 2007, 2006/147; CTG 7 april 2009, 2008/123; CTG 12 mei 2009, 2008/157; CTG 1 september 2009, 2008/015 en CTG 12 januari 2010, 2008/266.

Daarbij toetst de tuchtrechter ten volle of het onderzoek uit een oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de toets der kritiek kan doorstaan. Ten aanzien van de conclusies van de rapportage vindt slechts een marginale toetsing plaats.

Het verwondert dan ook niet dat het Centraal Tuchtcollege ook in de onderhavige zaak tot het oordeel komt dat een deskundigenrapport marginaal getoetst moet worden. Marginale toetsing is in dit verband een redelijkheidstoetsing waarbij het Centraal Tuchtcollege de juistheid van een conclusie van een rapport toetst aan het criterium of de arts gelet op alle daarbij betrokken aspecten in redelijkheid tot zijn conclusie heeft kunnen komen. Het Centraal Tuchtcollege respecteert daarmee, binnen een bepaalde marge, de

beoordelingsvrijheid van de arts wiens conclusie wordt getoetst.

Het Centraal Tuchtcollege ziet in deze zaak echter wel aanleiding om de criteria waaraan een deskundigenrapport wordt getoetst, aan te scherpen.

De door het Centraal Tuchtcollege opnieuw geformuleerde criteria luiden:

1. Het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust.
2. Het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden.
3. In het rapport wordt op inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusies van het rapport steunen.
4. Het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen.
5. De rapporteur blijft binnen de grenzen van zijn deskundigheid.

Het Centraal Tuchtcollege toetst ten volle of het onderzoek door de arts uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de tuchtrechtelijke toets der kritiek kan doorstaan. Ten aanzien van de conclusie van de rapportage wordt beoordeeld of de deskundige in redelijkheid tot zijn conclusie heeft kunnen komen.

Oftewel, volgens de tuchtrechter zullen voortaan ook de bronnen waarop het rapport berust moeten worden vermeld. De tuchtrechter is in dat opzicht wat strenger dan de Hoge Raad tot dusver.

Het is volgens de Hoge Raad niet zonder meer noodzakelijk om (essentiële) wetenschappelijke stellingen die de deskundige aan zijn oordeel ten grondslag legt, te staven door middel van literatuurverwijzingen, doch onder omstandigheden kan dit wel geboden zijn. Zie HR 20 september 1996, NJ 1997/328, m.nt. G.R. Rutgers (Halcion II).

RECHTSPRAAK

werkneemster/Verloskundige Praktijk IJsselmonde

Ontbreken inschrijving BIG-register geen reden voor ontslag op staande voet.

In 2006 is werkneemster als verloskundige in dienst getreden bij een verloskundigenpraktijk. Nadien heeft zij meerdere malen niet gewerkt vanwege arbeidsongeschiktheid. Sinds september 2013 is zij weer arbeidsongeschikt. Op 6 november 2013 wordt werkneemster per e-mail door de werkgever medegedeeld dat zij niet in het BIG-register staat vermeld. Werkneemster wordt gevraagd om de volgende dag formulieren met betrekking tot de registratie te verstrekken. Op 7 november wordt werkneemster in het ziekenhuis opgenomen. Op 7 en 8 november verzoekt werkgever meerdere malen per e-mail om de stukken. Werkneemster reageert niet op die verzoeken. Op 11 november wordt zij op staande voet ontslagen omdat zij volgens werkgever niet is geregistreerd en dus onbevoegd de titel 'verloskundige' voert, haar werkgever vals heeft geïnformeerd en niet meer op de e-mails heeft gereageerd. Werkneemster start een kort geding tegen dat ontslag.

In het kader van de kortgedingprocedure blijkt dat er bij het BIG-register fouten zijn gemaakt en dat werkneemster waarschijnlijk wel is ingeschreven, althans dat werkneemster ervan mocht uitgaan dat zij wel ingeschreven was. Werkneemster betoogt dat er geen sprake is van dringende redenen die een ontslag op staande voet konden rechtvaardigen. Zij stelt dat zij meende en mocht menen dat zij sinds 2006 op de juiste wijze was geregistreerd bij het BIG-register. Dat het BIG haar registratie mogelijk niet goed verwerkt heeft, valt haar naar haar mening niet aan te rekenen. Van het 'valselijk inlichten' van de Verloskundigenpraktijk is volgens haar geen sprake. Zij betoogt dat de Verloskundigenpraktijk ten onrechte heeft nagelaten om haar in de gelegenheid te stellen om zelf duidelijkheid te verkrijgen bij het BIG-register over de feiten hieromtrent, omdat zij, voordat zijzelf duidelijkheid had, reeds op staande voet was ontslagen. Werkneemster betwist dat er een objectief dringende reden was voor haar ontslag, nu het zonder meer niet opgenomen zijn in het BIG-register niet is aan te merken als dringende reden. Zij voldeed immers aan alle vereisten voor registratie, buiten haar schuld was de registratie niet compleet en de registratie is alsnog in orde gebracht. Ook betwist zij voorts dat er sprake was van een subjectieve dringende reden en zij betwist

eveneens dat de Verloskundigenpraktijk onverwijld gehandeld heeft.

De dringende redenen die de wet eist voor een rechtsgeldig ontslag op staande voet zijn 'zodanige daden, eigenschappen, of gedragingen van de werknemer, die tot gevolg hebben dat van de werkgever redelijkerwijze niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren'. Volgens vaste jurisprudentie dient het dan te gaan om een ontslaggrond die zodanig ernstig is dat zowel in objectieve zin als in subjectieve zin van de werkgever redelijkerwijs niet gevergd kan worden de arbeidsovereenkomst met de werknemer nog voort te laten duren. Tevens dient de rechter bij de beoordeling van de gerechtvaardigdheid van het ontslag op staande voet alle omstandigheden van het geval, in onderling verband en onderlinge samenhang, in aanmerking te nemen. Hierbij moeten de aard en de ernst van de dringende reden worden afgewogen tegen de persoonlijke omstandigheden van de werknemer. Relevant zijn de aard en de duur van de dienstbetrekking, de wijze waarop de werknemer de dienstbetrekking heeft vervuld en zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder de gevolgen van het ontslag.

De rechter stelt vast dat op grond van de door partijen overgelegde stukken niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat werkneemster tot 15 november 2013 nimmer geregistreerd heeft gestaan als verloskundige in het BIG-register. Ook geeft de rechter aan dat voorshands niet aannemelijk is geworden dat een eventueel ontbrekende registratie in het BIG-register op zichzelf een objectief dringende reden voor ontslag oplevert, nu niet betwist is dat werkneemster over de vereiste kwalificaties beschikt en de registratie na de ontslagdatum alsnog zeer snel is voltooid. In tegenstelling tot hetgeen de Verloskundigenpraktijk heeft gesteld, volgt uit de wet BIG niet dat het werken als verloskundige zonder registratie (hoewel in art. 17 van de wet BIG verboden) op zichzelf reeds strafbaar is. Werkneemster heeft onweersproken naar voren gebracht dat een probleem rond registratie zich in de praktijk vaker voordoet en dat dit dan relatief snel kan worden opgelost als is voldaan aan de voorwaarden voor inschrijving.

Concluderend heeft de Verloskundigenpraktijk, aldus de rechter, niet aannemelijk gemaakt dat er voldoende objectieve redenen waren, die het ontslag op staande voet rechtvaardigden.

Ten overvloede merkt de voorzieningenrechter op dat evenmin is gebleken van subjectieve redenen op grond waarvan van de Verloskundigenpraktijk in redelijkheid niet gevergd kon worden om het dienstverband nog langer te laten voortduren. Ook als vast komt te staan dat werkneemster tot 15 november 2013 niet geregistreerd was als verloskundige in het BIG-register, is daarmee nog niet vastgesteld dat haar daarvan een verwijt kan worden gemaakt.

Tot slot vindt de rechter in het kader van de subjectieve verwijtbaarheid van belang dat

werkneemster sinds september 2013 wegens arbeidsongeschiktheid geen werkzaamheden als verloskundige heeft verricht. Nu evenmin aannemelijk was dat zij snel haar werkzaamheden zou kunnen hervatten, liep de Verloskundigenpraktijk geen risico op het te werk stellen van een verloskundige die niet bevoegd was om voorbehouden handelingen te verrichten. Gelet daarop was er geen noodzaak om haar reeds op 11 november 2013 te ontslaan, en haar aldus geen tijd (zij was immers op 6 november 2013 ziek en is op 7 november 2013 in het ziekenhuis opgenomen) te gunnen om de ontstane situatie te onderzoeken en haar maatregelen te treffen. Dat de Verloskundigenpraktijk een verantwoordelijkheid heeft als werkgever maakt dit niet anders.

De door de verloskundige gevorderde loondoorbetaling wordt toegewezen alsmede een rentevergoeding en de wettelijke verhoging en proceskostenvergoeding.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:1301

Zaaknummer: C-10-442846 - KG ZA 14-45

Rechters: J.W. van den Hurk

Advocaten: G.P. Oberman en M.M.A.A. van Oosterhout

Wetsartikelen: 17 Wet BIG, 7:677 BW en 7:678 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Verkeersongeval thuiszorgmedewerkster en aansprakelijkheid werkgever bij woon-werkverkeer.

Op 4 februari 2014 oordeelde het Gerechtshof te Amsterdam dat een thuiszorgorganisatie haar werkneemster onvoldoende had verzekerd tegen schade voortvloeiend uit een verkeersongeval. Als goed werkgever had de thuiszorgorganisatie een behoorlijke verzekering moeten afsluiten. Door dat na te laten, wordt de werkgever aansprakelijk geacht in het kader van artikel 7:611 BW (goed werkgeverschap).

Casus

Een werkneemster van H+B Thuiszorg is een verkeersongeval overkomen toen zij van een zorgcliënt – in haar eigen auto – terugreed naar haar huisadres (woon-werkverkeer). De werkneemster was van achteren aangereden door een Connexion-bus en heeft daarbij letsel opgelopen. De werkneemster heeft haar werkgever aangesproken voor haar schade. Het ongeval werd veroorzaakt omdat een rem blokkeerde en werkneemster plotseling fors langzamer is gaan rijden, waardoor de bus haar niet meer kon ontwijken. De werkgever was hiervoor niet verzekerd en was niet bereid om aansprakelijkheid te erkennen.

Gerechtshof

Nadat de kantonrechter de vordering van werkneemster had afgewezen, heeft werkneemster hoger beroep ingesteld. Werkneemster is betrokken geraakt bij een verkeersongeval toen zij – met haar eigen auto – van een zorgcliënt terugreed naar haar huisadres. Vaststaat dat er geen dwingende instructies waren van H+B Thuiszorg om met het openbaar vervoer te reizen en dat H+B Thuiszorg nimmer bij werkneemster heeft geïnformeerd hoe zij naar en van de door haar te bezoeken/bezochte cliënten reisde. Het hof neemt als feit van algemene bekendheid aan dat het gebruik van de eigen auto bij trajecten zoals door werkneemster afgelegd (Zwanenburg-Amsterdam) veelal zal worden geprefereerd boven het reizen met het openbaar vervoer. H+B Thuiszorg had er dus ten minste rekening mee dienen te houden dat werkneemster gebruik zou maken van de eigen auto. Daarbij werd ook vastgesteld dat het

door H+B Thuiszorg werd toegestaan dat vanuit huis naar een werkadres werd gereisd en niet eerst het kantoor werd bezocht, alsmede dat van een werkplek direct naar huis werd gereisd. Zou werkneemster het ongeval zijn overkomen op weg van de woning van de zorgcliënt naar het kantoor van H+B Thuiszorg dan zou sprake zijn geweest van een ongeval tijdens de uitoefening van de werkzaamheden. Naar het oordeel van het gerechtshof bestaat er een nauw verband tussen de reis gedurende welke het ongeval plaatsvond en de werkzaamheden van werkneemster ten behoeve van H+B Thuiszorg. De werkgever wordt aansprakelijk geacht voor het niet-afsluiten van een behoorlijke verzekering en dient op grond van artikel 7:611 BW de schade van werkneemster te vergoeden.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:302

Zaaknummer: 200.144.069

Rechters: R.J.M. Smit, D.J. van der Kwaak en J.E. Molenaar

Advocaten: C.C.J. de Koning en P.J.L.J. Duijsens

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak scherpt het Centraal Tuchtcollege zijn lang bestaande vaste jurisprudentie over de eisen van een deskundigenbericht aan. De marginale toetsing van de conclusie van de deskundige blijft evenwel overeind.

Het gaat in deze zaak om een forensisch arts die als deskundige heeft gerapporteerd in een strafzaak. Van de forensisch arts werd verlangd een rapport te maken ten aanzien van de oorzaak van een schedelfractuur bij een slachtoffer van mishandeling (elleboogstoot).

De klager in kwestie, het slachtoffer, klaagt er in eerste instantie bij het Regionaal Tuchtcollege te 's-Gravenhage over dat het deskundigenrapport niet aan de daaraan te stellen eisen voldeed. Het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht als kennelijk ongegrond afgedaan.

In hoger beroep staat opnieuw het deskundigenrapport ter beoordeling. Meer in het bijzonder klaagt het slachtoffer erover dat de in de rapportage vermelde conclusie marginaal is getoetst. Volgens hem zou dit een volle toetsing moeten zijn.

Het Centraal Tuchtcollege volgt klager daarin niet en overweegt dat, conform vaste jurisprudentie, een deskundigenrapport marginaal getoetst moet worden. Marginale toetsing is in dit verband een redelijkheidstoetsing waarbij het Centraal Tuchtcollege de juistheid van een conclusie van een rapport toetst aan het criterium of de arts gelet op alle daarbij betrokken aspecten in redelijkheid tot zijn conclusie heeft kunnen komen. Het Centraal Tuchtcollege respecteert daarmee, binnen een bepaalde marge, de beoordelingsvrijheid van de arts wiens conclusie wordt getoetst.

Het Centraal Tuchtcollege acht het derhalve verdedigbaar dat de arts in zijn rapportage de conclusie trekt dat de fractuur vrijwel zeker niet kan zijn veroorzaakt door een achterwaartse klap, slag of stoot met een schouder, arm of elleboog.

Het Centraal Tuchtcollege ziet in deze zaak echter wel aanleiding om de criteria waaraan een deskundigenrapport wordt getoetst, aan te scherpen.

De door het Centraal Tuchtcollege opnieuw geformuleerde criteria luiden:

1. Het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust.
2. Het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden.
3. In het rapport wordt op inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusies van het rapport steunen.
4. Het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen.
5. De rapporteur blijft binnen de grenzen van zijn deskundigheid.

Het Centraal Tuchtcollege toetst ten volle of het onderzoek door de arts uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de tuchtrechtelijke toets der kritiek kan doorstaan. Ten aanzien van de conclusie van de rapportage wordt beoordeeld of de deskundige in redelijkheid tot zijn conclusie heeft kunnen komen.

Het beroep van klager wordt verworpen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 30-01-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:17

Zaaknummer: C2012.100

Rechters: A.H.A. Scholten, M. Wigleaven, J. Legemaate, J.G. van Unnik en M.M. Veering

Advocaten: K. Baetsen

Wetsartikelen: 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

OM/Ziekenhuis X

Het komt niet vaak voor dat een ziekenhuis strafrechtelijk wordt vervolgd. In deze kwestie echter werd het ziekenhuis wegens het onvoldoende instrueren van zijn personeel veroordeeld wegens dood door schuld.

In deze zaak staat het handelen van een ziekenhuis centraal. Het ziekenhuis is als verdachte aangemerkt. Het ziekenhuis is dood door schuld ten laste gelegd. In de kern ligt aan de tenlastelegging het betrachten van onvoldoende zorgvuldigheid ten grondslag. Die onvoldoende zorgvuldigheid ziet op het onvoldoende instrueren van het personeel ter zake van het aanleggen van een zogeheten 'Zweedse band' bij een patiënt. Hierdoor heeft het kunnen gebeuren dat de patiënt werd gefixeerd met de Zweedse band zonder dat de bedhekkers omhoog waren geplaatst. De patiënt is voorover naast het bed komen te hangen. De patiënt is vervolgens overleden.

De rechtbank acht dood door schuld, begaan door een rechtspersoon, bewezen en acht het ziekenhuis daarvoor ook strafbaar. Het ziekenhuis wordt veroordeeld tot een geldboete van € 10.000.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-12-2008

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2008:BG6738

Zaaknummer: 10/693008-06

Rechters: van der Groen, Hamaker en van der Stroom

Advocaten: W.R. Kastelein

Wetsartikelen: 51 Sr en 307 Sr